

Užitečné tipy a informace

pro nové majitele štěňat

ÚVOD

Tento „manuál“, jakýsi návod na použití pro majitele štěnat chovatelské stanice Alfa Ori, jsem se rozhodla sepsat už před prvním vrhem „A“ v roce 2009.

Nyní, po dlouhé pauze 12-ti let, pokračuji v chovu výmarských ohařů krátkosrstých vrhem „D“.

Za ty roky se mnoho změnilo a také přibylo mých zkušeností.

V letech, kdy jsem neodchovávala štěňata, věnovala jsem se intenzivně psům po své první feně Citty od Červenického potoka. Z vrhu „B“ to byl Best Alfa Ori a z vrhu „C“ Collin Alfa Ori.

Dlouho jsem čekala, sledovala práci, studovala rodokmeny. Teprve v roce 2019 jsem si po svém velmi úspěšném a povahově vynikajícím Bestovi, za kterým jezdily feny na krytí z různých koutů světa, konečně vybrala štěně. Z Norska jsem si přivezla fenku Lenny (Ailen Driv av Potensial), kterou pokračuje moje snaha o zlepšení chovu. Mým cílem je udržet nejen krásný exteriér a zdraví, ale i povahu, vlohy a obrovskou chuť do práce. Lenny má naprosto pevné nervy, je velmi rychlá, lovecky náruživá. Zároveň mazlivá, hravá, a jako správný výmarský ohař i ostražitá.

PŘÍPRAVA NA PŘÍCHOD ŠTĚNĚTE – BUDETE POTŘEBOVAT

Pelíšek na spaní: Citty nejdřív spala v malé plastové vaničce, kam jsem odkládala prádlo na žehlení. Prádlo jsem dala jinam, a vznikl dočasný pelíšek pro štěně. Pak jsme rovnou koupili velký pelech pro dospělého psa, ale Citty ho používala sama od sebe jen zřídka. Vyvalovala se na gauči – měla to dovoleno. Chtěla jsem ji mít blízko u sebe, ne ve vzdáleném pelechu. Ale vždy do něj běžela, když jsem ji vykázala na „místo“ (nikoliv za trest). Také tam večer chroupala svoje vepřové ucho. Poté, co se počet mých psů zvýšil na 3, na gauč už nesměli. Měli pelech v každé místnosti kromě ložnice. Určitě tím nijak nestrádali. Záleží na vás, jak si to uděláte, aby vám to vyhovovalo. Aktuální dnešní situace u nás doma je taková, že psi gauče zase používají, mají samozřejmě pelech a přibyla klec. Bez ní bych se dneska už jen těžko obešla. Klec je ovšem zavřená vždy jen na krátkou dobu a jen v určitých situacích. Třeba - když potřebuji vytřít podlahu.

Misky na jídlo a na vodu: nejdřív jsem používala to, co dům dal, pak jsem koupila nerez misky (spíš mísy) na stojánku: [Stojan + dvě nerezové misky. 2 x 4 litry - Baron](#)
Myslím, že stojan na misky je pro větší psy lepší.

Nůžky na drápy: prodává se mnoho druhů. Mně nejvíc vyhovují nůžkové kleště do 12 mm od firmy Baron (12 mm už asi nemají): [Nůžkové kleště na drápy do 10 mm - Baron](#)

Pinzeta na vytahování klíšťat: také je víc druhů, má ji i firma Baron. Pokud ale budete používat obojek Scalibor, s velkou pravděpodobností pinzetu budete mít doma jen pro jistotu.

S firmou **Baron**, tel.: **602 266 445** [Přírodní lékárna a chovatelské potřeby pro psy a kočky \(baron.cz\)](#) mám jen ty nejlepší zkušenosti a nakupuji u nich kvalitní přírodní produkty už mnoho let.

Hračky, které se dají kousat: pískací gumové hračky, míčky. Doporučuji „tenisák“ s vrhačem, ale až v dospělosti - kvůli námaze kloubů při prudkém brždění. Pokud máte opravdový tenisák, před použitím ho v pračce vyperte na 80° C, abyste ho zbavili ostrých chloupků, které poškozují zuby. Velký úspěch měla plyšová kachna, která vydávala „kachní“ zvuk, dále gumový kohout, který kokrhá. Nejvděčnější je pletený provaz na přetahování (ve tvaru osmičky). Provaz jsem Citty nabízela k přetahování, když měla jako štěně „kousací“ chvilky. Dávala jsem najevo, že do mě kousat nesmí, a zároveň jí nabídla alternativu. Pochopila to rychle. Když to na ni přišlo, rovnou si ho přinesla.

Obojek, vodítko: zatím stačí obyčejné z popruhu. Později budete potřebovat vodítko přes rameno (nejlépe kožené s klešťovou karabinou), obojek dostatečně široký, na výcvik jednořadý řetízkový.

Přepravní taška: štěně ještě nenutíme dlouho chodit na vodítku. Taška se mi v prvních dnech hodila, měla jsem ji vypůjčenou.

Náhubek: pokud štěně venku pojídá kamínky nebo cokoli jiného, je potřeba tomu zabránit náhubkem (z umělé hmoty, vepředu dvojitý). Není to na škodu, s náhubkem by se pes stejně musel seznámit. Jako malá Citty doslova „luxovala“ kamínky, chodila tedy s košíkem, i když mi jí bylo líto. Ale pořád lepší, než zdravotní problémy. Po nějaké době jsem jí košík zkoušela sundávat. Když zase na kamínky dostala chuť, tak jsem k ní přiběhla, řekla „fuj“, a znovu ho dostala. Postupně její záliba úplně odezněla, a košík jsme pak potřebovali jen na cesty veřejnými dopravními prostředky. Po mnoha letech zkušeností chci doplnit, že náhubek moji psi při procházkách nosí vždycky, sundám ho jen při tréninku. Důvodů je mnoho: kvůli lidem, kteří se vyděsí, když vidí smečku velkých psů, ale především je to ochrana psů samotných. Znáte ty kauzy o otravách... Psi si na náhubek zvyknou tak, že pokud ho nechtěně sundají, přijdou ke mně, abych jim ho nasadila. Opravdu.

Kartáč na srst: my máme gumový. V době línání (2 x ročně) je potřeba kartáčovat denně, aby pes neměl ošklivé fleky a bílé chlupy - místa se starou srstí.

Ale hlavně budete potřebovat spoustu lásky a trpělivosti.

Ještě bych jen chtěla připomenout, že pořizovací cenou štěněte výdaje na psa teprve začínají. Mnoho peněz se vydá za kvalitní krmení, hodně stojí i veterinární péče, hračky, výcvikové pomůcky, benzín, když jezdíte do přírody a na různé akce, také ubytování. O poplatcích za výstavy a zkoušky ani nemluví.

ÚKOLY NOVÉHO MAJITELE

Štěně jste dostali již očipované. Registrační kartu ale musí odeslat do Českého (či zahraničního) registru zvířat nový majitel.

V 8. týdnu odčervení, pak v 10. týdnu atd.

V 9. týdnu – preočkování (14 dní až měsíc po prvním očkování).

Přihlásit se do **Klubu chovatelů výmarských ohařů** (www.weimaraner-club.cz, na Slovensku <http://www.weimar.sk>). Členství samozřejmě není povinné, ale vřele doporučuji.

Výstavy: pro daný rok najdete na [ČMKU VÝSTAVY \(cmku.cz\)](http://cmku.cz), přihlašuje se přes [Dog Office](http://dogoffice.cz)

Jarní svod loveckých psů: předem poslat přihlášku na příslušný OMS viz

[Plány akcí | LoveckýPes.cz \(loveckypes.cz\)](http://plany.loveckypes.cz)

Zkoušky vloh (a další zkoušky): dtto Jarní svod.

PÉČE O ŠTĚNĚ

Očkování: první povinné očkování jsme provedli před dovršením 7. týdnu (viz pas).

Preočkování už musí absolvovat nový majitel nejdříve po 14 dnech od prvního očkování, nejpozději po měsíci (ale nějaký den později nehraje roli). O dalším očkování vás informuje veterinář (vzteklina atd.).

Citty jsem nechávala udělat i téměř všechna nepovinná očkování. Později jsem ale změnila názor,

a očkujeme jen to základní. Důvodem pro změnu názoru byly vlastní zkušenosti i zkušenosti ostatních: proti psincovému kašli byla Citty očkována, a přesto onemocněla. Besta, Collina ani Lenny jsem už očkovat nenechala. Také si tuto nemoc 1 x prodělali, průběh byl stejně lehký, možná dokonce lehčí, než u očkové Citty. Na druhou stranu jsem slyšela o několika psech, kteří měli po očkování (nemyslím zrovna psincový kašel) takovou reakci, že téměř zemřeli. Jeden pes, kterého osobně znám, po naočkování povinné vztekliny několik týdnů nemohl chodit. Veterinář už doporučoval utracení. Naštěstí majitel neposlechl, a pes se z toho nakonec dostal. Lékař pochopitelně souvislost s očkováním popíral... Vzteklinu raději poprvé nechte naočkovat co nejpozději – ne hned ve 3 měsících věku! **Po každém očkování je potřeba nejméně týden (já dodržuji raději 10 dní) psa šetřit. Žádná námaha ani stres! Také nikdy neočkujte, pokud pes není naprosto zdravý, nikdy fenku v době hárání (a týden před), nekombinujte s odčervením... organismus nelze nadměrně zatěžovat!!!**

Výběr veterináře: nejdřív jsem se informovala na všechny veterináře v Ústí, pak jsem si vybrala. Ale později jsem došla k tomu, že i k veterinářům je potřeba přistupovat jako ke všemu – používat svůj zdravý rozum. Takže nevěřím žádnému veterináři slepě, už jsem se několikrát přesvědčila, že i ten nejpečlivější nepřiznal, že si s problémem neví rady, či se prostě spletl v diagnóze. Kapky do oka s kortikoidy při poraněné rohovce nebylo zrovna to pravé, Citty mohla přijít o zrak. Veterinářem dlouho neúspěšně léčený zánět v uchu jsem si nakonec musela vyléčit sama s pomocí přírodní lékárny:

[Propolis Herbal - cdVet - Baron](#) Propolis Herbal je hotový zázrak.

Dneska už mám přehled o veterinářích nejen v Ústí, ale i jinde. Víím, kdo je na co dobrý a na co ne. Podle potřeby vyhledám příslušného odborníka, i když pravidelně s běžnými problémy chodím stále k jednomu. V prvním roce života si štěně teprve buduje imunitu – neničte mu ji zbytečným podáváním antibiotik. **A jakmile léčba během rozumné doby nikam nevede, nebo se vám cokoliv nezdá, nebojte se jít v č a s jinam.** Pes je závislý na vás, sám se bránit nemůže. Také nezapomínejte informovat chovatele.

Odčervení: do 3 měsíců každých 14 dní, od 3 do 6 měsíců 1 x měsíčně, pak 1 x za 3 měsíce, v dospělosti asi 2 x do roka. Přípravky je vhodné střídát. Já střídám ještě odčervení chemické s přírodním. Např.: [Odčervovací byliny pro psy - cdVet - Baron](#)

Křemelina:

https://www.zbozi.cz/vyrobek/dromy-kremelina-400-g/#utm_source=search.seznam.cz&utm_medium=hint&utm_content=products-opesBB&utm_ab=2964%2F5493%2C2944%2F5449%2C2999%2F5530%2C3005%2F5543&utm_term=dromy-k%C5%99emelina-400-g&utm_query=k%C5%99emelina%20pro%20psy

Znovu připomínám, že mezi odčervením a očkováním (nejdřív je vhodné odčervit, pak očkovat) je potřeba dodržet dostatečný odstup – alespoň 14 dní.

Proti klíšťatům: vyzkoušela jsem přírodní přípravky od firmy Baron a fungovaly: jedná se o čajovníkový (nebo levandulový) odpuzovač klíšťat. Aplikuje se do uší 1 x denně, později 1 x týdně. Kapka se vmasíruje do čípku uprostřed ušní mušle. Tyto přírodní přípravky jsou určitě vhodné i pro štěňata.

Pokud je množství klíšťat v přírodě opravdu mimořádné, pomůže podle mých zkušeností jen obojek Scalibor. Výhodou je, že se jeho účinek nesnižuje ani při koupání (ovšem bez použití šamponu).

Uši: o uši je potřeba pečovat tak, že je pravidelně kontrolujeme. Tady, stejně jako u očkování, jsem změnila názor. Přikláním se k tomu, že méně je někdy více. Podle mých zkušeností není potřeba preventivní péče. Uši čistím, jen když jsou opravdu špinavé, a dále pak po práci ve vodě či vysokém porostu (traviny či rákosí). Většinou čistím bez použití kapek jen papírovým kapesníkem. Kapesníky kupuji kvalitní 4-vrstvé, bez vůně. Čistící kapky zakoupené u veterináře mám doma jen pro použití po práci v náročném terénu. Existuje mnoho druhů. Princip kapek je v podstatě stejný: nakapat do ucha, pak masírovat, aby se dostaly co nehlouběji (masírovat šetrně). Poté se pes oklepe a tím kapky spolu

s nečistotami vytřepe. Na závěr vezmu papírový kapesník a ucho vytřu jen tam, kam pohodlně dosáhnou. Nepoužívat vatou ani žádné vatové tyčinky. Tyčinkami byste nečistoty jen posouvali níž. Kdyžtak si nechte způsob čištění veterinářem ukázat.

Pozor na osinu v uchu (osina zapíchnutá kdekoliv je velmi nebezpečná). My jsme ji měli a bylo z toho velmi zdoluhavé léčení. Jakmile pes třepe hlavou, nebo ji naklání na stranu, nebo z ucha vychází tmavý sekret, ihned vyhledejte veterináře. Ten musí ucho důkladně prohlédnout a event. udělat výplach, pokud má podezření na cizí těleso. A znovu připomínám – na ušní záněty opravdu skvěle funguje Propolis Herbal od firmy Baron: [Propolis Herbal - cdVet - Baron](#)

Oči: běžně nijak neošetřuji, ale opět jen po práci v náročném terénu (rákosí, voda): psy doma osprchuji (většinou bez použití šamponu, jinak používáme od Barona přírodní šampon) a pak jim pod spodní víčko nanesu ophthalmol mast.

Zuby: vyzkoušela jsem všechno možné. K dostání jsou speciální psí pasty i kartáčky. Protože jsem na tohle byla dost pohodlná a nečistila jsem zuby denně (ani obden), nemělo to velký úspěch. Dlouho jsem používala tuto metodu odstraňování zubního kamene: přírodní krémový přípravek od firmy Baron. Ten se na zuby a dásně jen prstem nanese, kartáček není potřeba. K tomu chroupání vepřových uší - a Citty měla zuby v pořádku. Ale později jsem zakoupila elektrický zubní kartáček a k němu barevně odlišené nástavce. Každý pes má svůj. Zuby již čistíme pravidelně. Psům se to líbí, na čištění zubů stojí ve frontě.

Používám tuto zubní pastu:

[Dentaldogx zubní pasta pro psy 45 g - Dentaldogx](#)

Taky jsou k dostání speciální kousací hračky: my máme takový míček se zářezy a výčnělky napuštěný něčím, co pomáhá zuby čistit.

Drápky: asi 1 x za 3 týdny je potřeba zastříhovat (u štěňat častěji). Musí se dávat pozor a nestříhnout do „živého“. Drápky jsou světlé, takže je to dobře vidět. Pravidelné stříhání je nutné i pro správné utváření tlapek. Štěňatům stříhám drápky vždy po aktivitě a po jídle. Když jsou unavení, stříhání ani nepostřehnou.

Anální žlázy: pokud se vyprazdňují samy, není potřeba (a ani to není vhodné) zasahovat. Jednou za čas vyteče páchnoucí tekutina, nelze si toho nevšimnout. Já jsem v počátku své slepé víry ve veterináře udělala chybu, a u Citty jsem nechala žlázy veterinářem preventivně vyprázdnit. Pak jsme to museli čas od času opakovat. Žlázy se jí samy nevyprazdňovaly a hrozil zánět. Dneska si jich u žádného svého psa všimnout nemusím, i u Citty se to nakonec spravilo.

Otrava: riziko otravy u psů je poměrně velké. Jednou jsem měla podezření, že Citty sežrala jed na krysy u nás v domě. Neměla jsem žádné informace, jak v případě otravy postupovat. Než jsem je získala, mohlo být pozdě. Naštěstí se ukázalo, že Citty jed nesežrala.

Postup při otravě: injekční stříkačkou stříkat do krku 3 % peroxid vodíku - pes to musí polykat. Asi po třetí dávce začne zvracet.

Když se důkladně vyzvrací, podat živočišné uhlí, které na sebe ještě naváže zbytky jedu. Živočišného uhlí se dává hodně, nejméně 1 tableta na 1 kg. Může se dát i víc. Samozřejmě pak ihned k veterináři. První pomoc je však důležitá, její okamžité poskytnutí může zachránit život.

Od té doby u nás doma peroxid vodíku a živočišné uhlí (a také ENTEROZOO) nechybí.

Vozím to s sebou i na všechny akce a dovolené.

Zaživací potíže: jako první pomoc ENTEROZOO, hladovka, návštěva veterináře. Pozor – tady veterináři obzvlášť rádi používají antibiotika. U Lenny to mohlo skončit katastrofou. Po zbytečném podávání antibiotik, kdy léčba stále nikam nevedla, byly dokonce navrhovány kortikoidy. To už jsem nedovolila a Lenny jsem si pomocí přírodních přípravků vyléčila sama během pár dní...

Řezné rány, které nelze zašít (např. na polštářcích): pro případ úrazu je dobré mít doma připravené botičky pro psy.

POHYB

Štěně nenutíme dlouho chodit na vodítku. Při delších pochůzkách používáme tašku.

Schody: štěně nenecháme běhat po schodech, i když to umí a nečiní mu to žádné potíže. Po schodech ho nosíme, dokud ho uneseme - co nejdéle.

Nenecháváme seskakovat z výšky, malé štěně např. ani z gauče.

Plovoucí podlaha je naprosto nevhodný povrch pro pohyb štěněte.

Nejméně do 12. měsíce musí mít štěně vždy možnost odpočinku. Žádné dlouhé výlety, tahání na běžkách, běh u kola, nošení těžkých věcí apod.

Dodržování těchto pravidel je nutné pro zdárný vývoj kloubů a kostry vůbec.

JÍDELNÍČEK ŠTĚNĚTE

Do 3 měsíců krmit alespoň 4 x denně, 4. – 5. měsíc 3 x denně, od 6. měsíce 2 x denně.

Teprve dospělého psa lze krmit 1 x denně.

Vzhledem k riziku torze žaludku je vhodné i dospělému psu denní dávku rozdělit a podávat nadvakrát. Před i po nakrmení je nutné dodržovat klid. U malého štěněte těžko dosáhneme, ale v dospělosti alespoň ½ hodiny před jídlem a 2 hodiny po jídle.

U štěněte doporučuji podávat výhradně granule. Experimentovat můžeme, až bude pes dospělý.

V době růstu velmi záleží na vyváženosti krmení, zvláště u velkých plemen. Této vyváženosti doma připravovanou stravou nemůžeme dosáhnout.

Já jsem po zkušenostech s prvním vrhem poučena: pestrá strava se jednoznačně neosvědčila.

Štěňátko byla velice chytrá: ze všech těch jídel, která dostávala, si vybrala pro ně to nejchutnější a jako naschvál samozřejmě nejméně hodnotné. Jiná jídla pak odmítala.

Důležitá pravidla pro krmení: krmíme v pravidelných intervalech. Pokud by štěně od jídla odcházelo, vrátíme ho. Dbáme, aby v době jídla nebylo rozptylováno jinými podněty.

Jídlo necháváme k dispozici jen chvíli (5 minut stačí). Pak odebereme. Další jídlo zase až v určený čas. Jen tak dosáhneme toho, že štěně nebude s jídlem dělat drahoty. Čím víc nám na tom, aby štěně dobře jedlo, záleží, tím to bývá horší. Pokud štěně pochopí, že „kdo zaváhá – nežere“, máme vyhráno. Chce to tedy jen pevné nervy a disciplínu majitele.

Extrudované granule je možné (a možná vhodnější) podávat ve vlhčeném stavu. Zalijí se horkou, nikoliv vařící vodou (kolem 50° C), a nechají se asi 15 minut stát. K nabobtnání (zvětšení objemu) tak nedochází až v žaludku – trochu pojistka proti torzi žaludku. Nevýhodou je, že zalité granule nelze uchovat na příště. Ale podle mého je lepší se s těmito případnými ztrátami vyrovnat.

Pokud dáváme granule, nic se do nich kromě vody na rozmočení a případně pár kapek esenciálních mastných kyselin nepřidává. Není to příloha k masu apod. Je to kompletní krmivo, jehož složení bychom jakýmkoliv „přilepšením“ rozhodili.

Na každém balení je denní orientační dávkování. Nelze se jím striktně řídit. Řídíme se aktuální formou, kterou přece vidíme.

Když budeme ke granulím ještě podávat **kvalitní kloubní výživu** (např. Aptus Apto-Flex sirup),

má štěně vše, co pro zdárný růst potřebuje. O kloubní výživě se poraďte s veterinářem, žádejte však přípravek **bez vápníku a vitamínů**. Nadbytek některých vitamínů (například D) a minerálů (vápník, fosfor) může být totiž velmi nebezpečný, dokonce víc, než jejich nedostatek.

Kloubní výživu podáváme s přestávkami: po 2 – 3 měsících by měla být 2 měsíce pauza.

Ke kvalitním granulím (nanejvýš s přidavkem esenciálních mastných kyselin a kloubní výživy) nic dalšího štěněti přidávat nemusíme.

Myslím si, že pokud štěněti granule sedí, není dobré je měnit. Pokud je ale změnit z nějakého důvodu musíme, provádíme to postupně: v průběhu několika dní (nejlépe týden až 10 dní) postupně zvyšujeme podíl nového krmení.

Poměrně spolehlivým ukazatelem kvality krmení je stolice, srst, celková vitalita a spokojenost psa. Pamlsky dávat jen na podporu vhodného chování. Já už dlouho jako pamlsky používám jen granule, které zrovna jíme. A v době výcviku - kousky vařeného kuřecího masa.

Vždy musí být zajištěn neustálý přístup k čisté pitné vodě (vyměňovat ji několikrát denně).

Já svým psům ke granulím příležitostně kupuji tyto doplňky výživy, se kterými mám ty nejlepší zkušenosti:

- 1) IR Regenerace: IR - Imunita a Regenerace pro psy - Prozdravazvirata.cz
- 2) Regulatpro Bio: Fermentovaný doplněk stravy Regulatpro Bio 350 ml - Baron
- 3) Pupalkový olej Bio Pupalkový olej pro psy a kočky - cdVet - Baron nebo olej z černuchy damašské, ...
- 4) Pivovarské kvasnice: Yoggies Pivovarské kvasnice pro psy 800g | Yoggies E-shop – Česká krmiva bez chemie
- 5) Křemelina:
https://www.zbozi.cz/vyrobek/dromy-kremelina-400-g/#utm_source=search.seznam.cz&utm_medium=hint&utm_content=products-opesBB&utm_ab=2964%2F5493%2C2944%2F5449%2C2999%2F5530%2C3005%2F5543&utm_term=dromy-k%C5%99emelina-400-g&utm_query=k%C5%99emelina%20pro%20psy

Potravinu nevhodné pro psa: cibule, česnek, hroznové víno, ořechy, hrozinky, avokádo, luštěniny, syrový bílek, kravské i kozí mléko, cukr, umělá sladidla, houby, rajčata, kofein (čaj), sůl, kynuté pečivo (rohlíky, veka, knedlíky), lidské pamlsky (bonbony, oplatky, sladké pečivo).

Čokoláda (kakao) je pro psa jed!

Tvaroh obsahuje opačný poměr vápníku a fosforu, než je vhodné.

Celé vejčisko kdyžtak jen uvařené natvrdo. Surový můžeme dát občas žloutek.

Nepodávat uzeniny.

Nedávat dojídat zbytky jídel rodinných příslušníků – zbytky od stolu nejsou pro psa vhodné (sůl, koření, přepálený tuk...).

VÝCHOVA

Výmarský ohař je člen rodiny, i když na posledním místě žebříčku.

Po příchodu do nového domova je potřeba dát štěněti čas na přizpůsobení novým podmínkám.

V první fázi je vhodné zachovat co nejvíc z toho, na co bylo zvyklé: strava, bydlení v bytě, neustálý kontakt se členy „smečky“ – lidmi. V prvním období (několik týdnů, čím déle tím lépe) je nutné, aby se štěnětem vždy někdo byl, mimo jiné i proto, že: **pokud nechceme, aby štěně něco dělalo, nesmíme mu to prostě dovolit. Já tomu říkám - předcházet neúspěchům (nevhodnému chování).**

Teprve když se dobře adaptuje a nejeví již známky smutku po mámě a sourozencích, je možné pozvolna přistupovat ke změnám.

Pokračujeme v započaté socializaci, dopřejeme štěněti co nejvíc podnětů. Ale zase ne přehnaně, štěně také potřebuje chvíle klidu. Je potřeba zvykat je na nové situace, lidi, psy, ostatní zvířata, jízdu dopravními prostředky, chůzi mezi velkým množstvím lidí.

Pro štěně musíme být vůdce, který si vždycky ví rady, je spravedlivý, vše řeší v klidu a rozhodně. Jen k takovému bude štěně a později dospělý inteligentní pes vzhlížet a respektovat ho.

Postavení vůdce je třeba stále upevňovat. Například tím, že si od nás štěně musí nechat všechno líbit. Takže mu saháme do misky, když jí, odebereme mu ještě nedojedený pamlssek, který mu pak zase vrátíme, čistíme uši, prohlížíme zuby, stříháme drápy, pejskovi saháme na varlata...

Štěněti je v 1. roce života nutné věnovat spoustu času (asi všechnen čas). Vráti se nám to později. Hry a hračky nejsou zbytečné, štěně je ke svému vývoji nutně potřebuje. Hry má ve většině případů začínat pán, ukončuje zásadně on. Musíme tedy vystihnout ten správný okamžik a předejít tomu, že štěně hra přestane bavit dřív, než nás.

Pamatujte, že co se psem nezvládnete, dokud je malý (mladý), s dospělým už nedohoníte!

POVAHA

Výmarský ohař je velmi společenský a fixovaný na svého pána. Touží s ním být vlastně pořád, a pokud se mu to dopřeje, vyroste z něj pes, který rozumí i nepatrným gestům a náznakům, také mnoha slovům. Takového souznění se nikdy nedosáhne, pokud je pes většinu dne sám. Pak podle mého nelze očekávat ani excelentní pracovní výkony. Pro svého pána je ochoten se doslova rozkrájet, k ostatním členům rodiny včetně dětí je velmi tolerantní. Od dětí si nechá líbit úplně všechno. Ne ovšem od cizích dětí! Proto pozor na hry s kamarády těch našich.

Výmarský ohař je poměrně ostrý. Je proto potřeba již od malička důsledně vychovávat a upevňovat poslušnost. Svého psa musíte 100 % zvládat, jinak hrozí potíže.

Je teritoriální – brání si své území, je výborný hlídač. Zloději na vašem pozemku, v domě nebo bytě nemají šanci. Výmarský ohař také brání svého pána, já jsem to zažila 2 x. Jednou jsem byla napadena psem a Citty okamžitě přiskočila a zakousla se mu přímo do hrdla. Pak jsem měla co dělat, abych ji odtrhla. Podruhé mě bránila před bezdomovci, kteří mě začali obtěžovat na nádraží v Praze.

Volně na zahradě by pes nikdy neměl být bez dozoru! Hrozí, že ho někdo otráví nebo z nudy uteče... Takových příběhů je, bohužel, mnoho.

POCHVALA

Umění pochválit je možná nejdůležitější součástí výchovy a později výcviku. Většina lidí psa pochválit neumí a musí se to naučit. Zní to možná divně, ale je to tak. I já jsem si myslela, že chválit umím, ale byl to omyl. Upozornil mě na to zkušený cvičitel. Z pochvaly musí být cítit naše nadšení. Nebojte se jásat, klidně přehánějte. Ale zároveň to musí být upřímné. Faleš pes pozná. Čím lépe budete umět pochválit, tím méně práce budete mít později s tresty (ani těm se nevyhnete). Trestem pak může být už pouhé odeprání pochvaly.

UDRŽOVÁNÍ ČISTOTY V BYTĚ

Začínáme ihned po příjezdu do nového domova. Štěně se potřebuje vyprázdnit vždy po probuzení, po hře, po každém jídle. Také je vyneseme ven, když pozorujeme neklid – hledání vhodného místa k vykonání potřeby. Je samozřejmé, že zpočátku se nehody budou stávat. Nikdy štěně nehubujeme, natož abychom je fyzicky trestali. Žádoucí chování odměňujeme, nehody přecházíme mlčky.

Citty se takto naučila udržovat čistotu velmi brzy. Pokud se stala nehoda, bylo to vždy vinou mé pohodlnosti nebo nevěšivosti. Je potřeba se duševně připravit – v prvních asi 2 týdnech jsem se moc nevyspala, chodily jsme čůrat i několikrát za noc.

Na „nehody“ existuje speciální prostředek (např. od firmy Baron), který dezinfikuje a pohlcuje pachy. Štěně pak neláká čin zopakovat na stejném místě.

NE, NESMÍŠ, FUJ!

Slůvka „FUJ!“ nebo „NE!“ (velmi důrazně řečená) jsou moc důležitá. Štěněti tak zabráníme v různých neplechách, které by kolikrát mohly být i životu nebezpečné. „FUJ“ = činnost je nevhodná vždycky, „NE“ = teď to nesmíš dělat. Pokud ihned nezareaguje a činnosti nezanedá, musíme mu zabránit v pokračování my. Ať už odnesením na jiné místo či zabavením a odpoutáním pozornosti od nežádoucího.

SAMOTA – POSTUPNÉ ZVYKÁNÍ

Na samotu jsem Citty začala zvykat, když jí bylo asi 5 měsíců – postupně a teprve tehdy, když se již doma uměla chovat a neměla snahu nic provádět. Tím jsem docílila toho, že nám doma prakticky nic nezničila. Nejdřív jsem šla třeba jen na pár minut do obchodu. Osvědčil se mi loučící rituál: jdu pryč, buď hodná, já přijdu (neříkat „zůstaň“ – to se používá v jiné souvislosti). Toto jsem pokaždé a stejně říkala, když jsem odcházela. Od té doby, co jsem přišla na to, že nemám odcházet bez rozloučení, Citty nejevila žádné známky nekľidu. Před domem jsem poslouchala, jestli nekňučí. Vždy byla potichu. Pak jsem čas prodlužovala a odjela nakoupit třeba do města. Nakonec jsem ji nechala doma samotnou i 6 hodin. Věděla jsem, že tímto je připravena na období, kdy začnu chodit do práce (když jsem si Citty pořizovala, pracovala jsem doma).

Ale každý pes je jiný – u Besta a Collina se naopak osvědčil suverénní odchod bez jakéhokoliv loučení.

VÝSTAVY

Začínám trénovat už s měsíčními štěňaty. S Citty jsem začala až kolem 6. měsíce. Docela dlouho nám to nešlo, samozřejmě ji to nebavilo. Na prvních výstavách jsem celou dobu, než jsme šly do kruhu, strávila běháním s Citty, abych ji pořádně unavila. V kruhu pak byla klidná, stála hezky. Já byla vyřízená...

Až dosud to bylo ve veselém duchu, ale jednoho dne jsem se naštvála. Při tréninku postoje jsem na Citty křikla a dokonce ji plácla. Stála pak sice tak, jak jsem ji „naštelovala“, ale s ocáskem mezi nohama. Nějakou dobu k trénování postoje přistupovala nedůvěřivě. Zlomilo se to, když pochopila, že po ní zas tak moc nechci. A navíc – pak ta pochvala a odměna!

Ze začátku Citty výstavy ráda neměla, později se na ně začala těšit a užívala si je. Nakonec se z ní stala úplná modelka. Všechno chce svůj čas a trpělivost. Velikou chybu udělá ten, kdo po prvním neúspěchu na výstavě prohlásí, že „pejska to stejně nebaví, tak to dělat nebudeme“. I výstavy mají svůj výchovný smysl. Pes se učí disciplíně a sebeovládání.

Důležité je pořídit správné výstavní vodítko. Já jsem jich koupila několik, než jsem přišla na to, které nám vyhovuje nejvíc. Nemělo by pružit, nejvíc se mi osvědčilo tenké kožené, které jsem si sama zkrátila na délku 84 cm, abych ho nemusela omotávat kolem ruky. Výstavní vodítka mají ve velkém výběru na výstavách.

Taky existuje speciální sprej, který se používá na zadní tlapky při výstavách v halách na kluzké podlaze či koberci. Je třeba trénovat různé povrchy.

Hezké povídání o nácviu na výstavy (chůze a běh na výstavním vodítku, měření výšky, ukazování zubů, u psů nutnost nechat si sáhnout na varlata) je na [Vystavování - 0. díl - Úvod \(nahaci.cz\)](http://Vystavovani-0.dil-Uvod(nahaci.cz))

CHŮZE NA VODÍTKU

O nácviu chůze na vodítku jsem leccos četla a snažila se to praktikovat.

Když pes začne táhnout, zastavíte. Když se uklidní, zavelíte „Jdeme!“.

Jindy můžete prudce změnit směr (vlevo) a psovi, který předbíhá, přitom šlápnout (měkčí botou) na nohu. Také je možno chůzi na vodítku zkoušet podél dlouhé zdi. Když pes předbíhá, přitlačit ho kolenem na zeď. Cvičení vyžaduje důslednost a trpělivost, vždy musíte reagovat, nikdy se nenechte táhnout. Přeji pevné nervy!

ZÁKLADNÍ POVELY

Sedni, lehni, vstaň, postoj (pro výstavy), ke mně, k noze, na místo, zůstaň, hlas (štěkání na povel), daun (okamžité ulehnutí s hlavou na zemi mezi předními běhy).

Nejdřív štěně musí povelu porozumět, takže mu ukazujeme, co od něj očekáváme (např.: „sedni“ stlačíme zadeček k zemi, v ruce máme pamlssek, který s pochvalou dostane až po chvilce vzorného sezení).

Teprve po zvládnutí povelů v klidu domova či venku v ústraní je možné zvyšovat obtížnost a trénovat s rušivými vlivy (přítomnost lidí, psů, jiných zvířat...).

Povely zásadně neopakujeme. Tím bychom štěně utvrzovali v tom, že může poslechnout třeba až napodruhé, napotřetí...nebo taky vůbec. Vyslovíme jen jednou (pokud možno vždy se stejnou intonací), počkáme asi 2 vteřiny a zajistíme provedení.

Jakmile pes zvládá slovní povely, k některým (ke mně, daun) přidáme povel píšťalkou. U těchto povelů později slovní povel vynecháváme a používáme pouze píšťalku.

Štěně se na výcvik nesoustředí dlouho. Cvičte denně, ale krátce, po vyvenčení a „nalačno“. Zpočátku jen doma. Prokládejte pauzami na hraní (například přetahování, házení míčků). Zakončete vždy správně vykonaným cvikem. Úspěch psa povzbuzuje a bude se na příští cvičení těšit.

Přivolání

Štěně musíte motivovat tak, abyste pro něj byli zajímavější, než všechno ostatní. Při výcviku používejte hračky a pamlsky, schovávejte se mu, bude si Vás hlídat. Nepřivolávejte jen proto, abyste mu připnuli vodítka, nebo když jdete domů. Přivolávejte častěji během vycházky, nechte štěně sednout, pochvalte a odměňte, pak znova propusťte.

Pokud Citty na přivolání hned nepřiběhla a místo toho třeba dováděla s psími kamarády, vyrazila jsem pro ni a chytla ji. Připnula jsem jí vodítka, couvala a opakovala povel „Ke mně“ až jsme takto došli k tomu místu, odkud jsem ji původně volala a kam měla přijít. Pak jsem ji nechala před sebe sednout, pochválila (ale žádný pamlssek) a propustila z vodítka. Nenechala jsem ji však odběhnout daleko a hned jsem ji přivolala znova. Když poslechla, dostala odměnu, a delší dobu jsem ji nechala na pokoji. Zpočátku nemůžeme od štěněte očekávat, že přivolání venku bude 100 %, ačkoliv už doma poslouchá. Pokud nemáme jistotu, že poslechne, a nemáme zrovna nástroj (dlouhé vodítka), jak ho donutit, je lepší žádný povel nedávat. Například: štěně vidí známého psa a běží k němu. Je zatím málo pravděpodobné, že se na povel ihned vrátí. V tuto chvíli máme jen 2 možnosti: buď ho necháme se psem pohrát, a zkusíme přivolat, až když se hry nabaží, nebo si pro něj rovnou dojdeme.

DALŠÍ POMŮCKY - VÝCVIK

Kromě dostatku pohybu a času toto plemeno vyžaduje zaměstnat i hlavu. Z vlastní zkušenosti vím, že ani sebedelší procházky, či jiná pohybová aktivita, opravdu nestačí. Výmarský ohař nemůže být jenom společník. Nebyl by šťastný. Znáám lidi, kteří si mysleli, že stačí, když psa budou mít rádi a budou s ním hodně chodit ven. Teď mají doma těžce zvladatelného „mazlíka“. Za všechnu tu lásku a nedostatek pracovního vyžití, se jim pejsek "pěkně odměnil".

Píšťalka, nikoliv ultrazvuková, ale pořádně hlasitá (Bracco – kupte hned 2 se stejnou frekvencí):

2 x krátce = ke mně (pes má přiběhnout a sednout před pána),

1 x krátce = změna směru (zároveň paží ukážeme směr),

1 x dlouze = down (leh na dálku).

Startovací pistole ráže 9 mm.

Dlouhá šňůra (nejméně 10 metrů, ale klidně i delší).

Různě těžké kozlíky na aport: dřevěné, látkové (z pevného materiálu), kožešinové, plovoucí: nedáváme štěněti na hraní. Přinášet nám zatím může míčky (**ne klacky!**) s hracím povelem „Přines“, kde ještě nemusíme trvat na perfektním provedení.

Povel „Aport“ si ponecháme na skutečný výcvik přinášení.

Zkušební řád: lze ho objednat přes internet. Toto by měla být nejdůležitější kniha majitele ohaře. Je potřeba ji nastudovat, jinak nelze psa cvičit a účastnit se zkoušek.

Najdete ho i tady [1Zkušební-řád-platný-od-1.1.2020.pdf \(loveckypes.cz\)](#)

S literaturou o ohařích je to bída. Kniha Lavonie Harperové Výmarský ohař - BRAK!!! Mám ji jen proto, že jsem byla zvědavá, jsou v ní hezké fotky a před koupí jsem si ji pořádně neprohlédla.

O ohařích (výchově a výcviku) byly knihy většinou vydávány v minulém století. Tyto knihy nově nevycházejí a těžko se shání. Ohledně literatury je dobré prostudovat webové stránky Klubu chovatelů výmarských ohařů - jsou tam názvy a autoři uvedeni.

Např.: Karel Podhajský: Ohař všestranný jako zachránce zvířete

Jan Báča: Dohledávky a dosledy

Richard Knoll a Jan Báča: Všestranný ohař

Josef Kvíz: Výchova a výcvik ohaře

Vladimír Hanzal - Václav Vochozka: Lovečtí psi výchova a výcvik

Když jsem v knihkupectví objevila knihu **Karla Zelníčka – Výcvik psů loveckých plemen**, byla jsem nadšena. Škoda, že jsem ji nečetla v době, kdy jsem o ohařích nevěděla vůbec nic.

K dostání byly videokazety či CD, kde byl výcvik na jednotlivé typy zkoušek krásně popsán a předveden. Nevím, jestli je dnes možné ještě něco takového sehnat. Měla jsem tento kontakt:

jan.rybnicek@quick.cz

Na stránkách Klubu je uveden seznam výcvikářů – lidí, kteří jsou ochotni s výcvikem pomoci. Také existují výcvikové tábory či víkendy pro ohaře. Musím však upozornit na nebezpečí. V dnešní době se na odborníka dokáže pasovat naprosto kdokoliv! Doporučuji velmi pečlivě zvážit, komu budete důvěřovat. A hlavně - nikdy nikomu svého psa nedávejte při výcviku do ruky. Nechte si vše vysvětlit, cvičte ale sami za použití vlastního rozumu. **Neexistuje univerzální návod a vy svého psa přece znáte nejlépe. Škody mohou být nevratné!!!**

PODMÍNKY CHOVNOSTI

Chovné podmínky jsou uvedeny na stránkách KCHVO www.weimaraner-club.cz viz [Chovné podmínky | KCHVO \(weimaraner-club.cz\)](#)

1) Členství v Klubu chovatelů výmarských ohařů (KCHVO): není povinné, ale pokud budete chtít se psem něco dělat, vřele doporučuji stát se členem. Přihlášku najdete na klubových webových stránkách. Nový člen platí 700,- Kč, potom každý rok 600,- Kč.

Dále doporučuji stát se členem ČMMJ. Kdyby pro nic jiného, tedy kvůli zkouškám z výkonu. Jinak za tyto zkoušky pak zaplatíte mnohem víc.

2) Jarní svod loveckých psů do 2 let věku: termín a místo, které se vám hodí, zjistíte na [Plány akcí | LoveckýPes.cz \(loveckypes.cz\)](#)

Jarního svodu se můžou zúčastnit psi (a samozřejmě feny) od 6 měsíců. Je to první prohlídka loveckého psa. Musí být řádně socializován, aby se nebál (lidí ani psů). A aby si nechal prohlédnout zuby, pes varlata, změřit výšku - tyto věci je potřeba doma natrénovat. Platí se asi 100,- Kč, většinou je nutné dopředu poslat přihlášku.

3) Podzimní zkoušky v 1. ceně: je potřeba psa připravit. Důležitá je znalost Zkušebního řádu. Základem je aport zvěře (bažant, zajíc, králík, kachna z hluboké vody).

4) Klubová výstava: netřeba chodit po výstavách, ale jednu klubovou absolvovat musíte, pokud mají být pes či fena chovní. Přihlášku na výstavu najdete opět na webových stránkách Klubu. Pečlivě čtěte propozice a řiďte se jimi. Přihláška se posílá, jako ostatně na všechny výstavy, s dvouměsíčním předstihem zároveň s platbou.

5) Po výstavě bývá výběr do chovu (platí se na místě): tady tolik na předvedení nezáleží, psa zkoumají opravdu důkladně a objeví třeba i vady, které na výstavě díky dobrému předvedení unikly. Pro absolvování výběru do chovu je nutné mít z klubové výstavy nejhůř známku velmi dobrý. Ale už jsem se setkala i s tím, že pes na výstavě dostal známku dobrý, a tak s ním na výběr do chovu nemohli. Přijeli na výstavu za půl roku (klubové bývají 2 x do roka), pes dostal známku výborný, a prošel výběrem do chovu. Takže **pokud pes nemá nějakou vylučující vadu, neházet flintu do žita po prvním neúspěchu.**

Tím fenky s povinnostmi končí. Chovné podmínky mají splněny a můžou produkovat štěňata. Mnoho jich, bohužel, s aktivitami opravdu končí a rodí...

6) Pes však pokračuje: musí absolvovat buď ještě alespoň lesní zkoušky (LZ) nebo všestranné zkoušky (VZ) v jakékoliv ceně. Dvoudenní všestranné zkoušky jsou náročné i na nervovou soustavu psa. Je také nutné docvičit další disciplíny: kromě přinášení lišky i vodní práce (VP): ochotu k práci na hluboké vodě, dohledávku kachny v rákosí, nahánění v rákosí...

Není to tak složité, jak to možná pro začátečníka vypadá. Mnoho disciplín bude pes umět hned po vysvětlení, co po něm chceme, jiné se bude učit déle. A společné zážitky při tréninku čehokoliv vám už nikdo nevezme. **Vztah mezi pánem a psem se buduje především při učení.** Výmarský ohař se nutně učit potřebuje!!!

ZÁVĚREM

Lovecký výcvik jsem s první fenou Citty neměla v plánu. Vždyť nejsem myslivec, nic jsem o tom nevěděla a vůbec... Myslela jsem si, že bude spokojená, když jí dopřeju hodně pohybu.

To byl velký omyl.

I když měla pohybu hodně (dnes už vím, že jako štěně až moc), pořád jí to nestačilo.

Naprosto vyčerpaná jsem jednu dobu dokonce přemýšlela, jestli jsem nepřecenila své síly a s pořízením takového psa se neukvapila. Pak jsem přišla na to, že není nutné se uštvat, stačilo začít s loveckým výcvikem. Citty se unavila, až když zaměstnala i hlavu. Hodinka loveckého výcviku vydala za několikahodinové procházky. Konečně byla spokojená a já taky.

Někde jsem četla, že výmarský ohař je šlechtic mezi ohaři. Dlouho jsem přemýšlela, jak je to myšleno. Podle mého jde o jeho obrovskou houževnatost, hrdou, statečnou a věrnou povahu, touhu pracovat pro svého pána.

Není to pes pro každého: potřebuje spravedlivého a vyrovnaného vůdce, kterému může 100 % důvěřovat a který také věří jemu. Takového, který má dostatek času a bere ho i jako společníka.

Vyžaduje pevnou ruku a hlavně důslednost.

Mnoho lidí se mě ptalo na tajemství mých úspěchů. Odpověď je jednoduchá - mějte svého pejska rádi. Nemyslím opičí láskou. Snažte se svému psu porozumět minimálně tak, jak on se snaží porozumět vám.

Pro výmarského ohaře je díky jeho inteligenci důležité pochopení nejen toho co, ale také proč má (nemá) to či ono dělat. A tohle nejlépe pochopí při lovecké práci.

Všimla jsem si, že poměrně rozšířeným nešvarem při výcviku bývá nedůslednost, netrpělivost cvičitele, snaha o rychlé dosažení výsledků, nedodržování posloupnosti – postupování od nejjednoduššího ke složitějšímu.

Dnes jdou do světa naše štěňata. Dělán si naděje, že i noví majitelé – nemyslivci, stejně jako kdysi já poznají, že ohař ke šťastnému životu potřebuje práci, pro kterou byl dlouhá léta šlechtěn. A z lásky ke svému psu se rozhodnou obětovat osobní pohodlí.

V každém případě přeji vám i našim odchovánkům mnoho štěstí!

Simona Marková

